

העותרים:

1. האגודה לזכויות האזרח בישראל
2. א.מ.
3. א.ו.
4. ג.א.

ע"י ב"כ עוה"ד גיל גן-מור ו/או נירה שלו ו/או דן יקיר ו/או דנה אלכסנדר ו/או אבנר פינצ'וק ו/או עאוני בנא ו/או לילה מרגלית ו/או ו/או לימור יהודה ו/או עודד פלר ו/או טלי ניר ו/או קרן צפריר ו/או נסרין עליאן ו/או ראוייה אבורביעה ו/או משכית בנדל ו/או רגד ג'ראיסי

מהאגודה לזכויות האזרח בישראל
רחוב נחלת בנימין, 75 ת"א 65154
טל': 03-5608185; פקס: 03-5608165

- נ ג ד -

המשיבות:

1. עיריית תל-אביב-יפו
ע"י ב"כ מהשירות המשפטי, עיריית תל-אביב-יפו
טלפון: 03-5218362; פקס: 03-7240113

2. משטרת ישראל
ע"י פרקליטות המדינה (אזרחי), מחוז תל-אביב

עתירה מינהלית

בית המשפט הנכבד מתבקש להורות למשיבים לא לסלק בכפייה אנשים חסרי בית הלנים תחת כיפת השמיים משטחים ציבוריים שונים ברחבי העיר תל-אביב יפו ולא להחרים את ציוד הלינה שלהם.

מבוא:

עניינה של עתירה זו בפעילות לא חוקית ובהתעמרות המשיבות בחסרי בית בתל אביב. חסרי בית אלו נמצאים כבר שנים ממושכות ברחוב, ובמהלך מחאת הקיץ שהו במאהלים השונים וראו בהם קהילה תומכת ומשקמת. אלא שמאהלי המחאה פונו ביום 3.10.11, והמוחים חזרו אל בתיהם, ואילו חסרי הבית נותרו ללא פתרון וללא מסגרת והם ממשיכים לגור תחת כיפת השמיים עם מעט הציוד האישי שלהם.

המשיבה 1, עיריית תל-אביב יפו (להלן – **המשיבה**), לא רק שלא השכילה לפתור את מצוקתם אלא שהיא רואה בהם בשוגג סרח עודף של המחאה, וכפי שיפורט בהמשך רודפת אותם ומתנכלת להם, בלי שערכה את האבחנה המתבקשת בינם לבין פעילי המחאה החברתית, ובלי להבחין בשינוי הנסיבות, והמשיבה 2 מסייעת בידה.

המשיבות אינן מצביעות על כל מקור חוקי לפעולותיהן נגד קבוצת חסרי הבית. נראה שכל מטרת הפעולות היא לשבור את רוחם ולפרק את הלכידות שנוצרה במהלך הקיץ בין חסרי בית שונים, ובינם לבין קבוצת הפעילים שמלווה אותם ומסייעת להם למצוא פתרונות קבע. במקום לסייע, המשיבה פועלת לבידודם ולסילוקם של חסרי הבית, ודוחפת אותם כל אדם לגורלו, במטרה שיחזרו להצטנף בפינות מבודדות ונסתרות מהעין בשולי העיר והחברה.

פניות דחופות למשיבות לא נענו, על כן אין מנוס מהגשת עתירה דחופה זו ובקשה דחופה לצו ביניים.

ואלה נימוקי העתירה:

הצדדים

1. העותרת 1, האגודה לזכויות האזרח בישראל, הינה ארגון זכויות אדם הפועל משנת 1972 לקידום זכויות האדם, ובכלל זה להגנה ולקידום הזכות לחירות ולכבוד האדם, הזכות לדיוור וזכויותיהם של חסרי הבית בישראל.
2. העותרים 2-4 הם חסרי בית, תושבי תל אביב, הלנים במקומות ציבוריים שונים ברחבי העיר תל אביב, ביחד עם חסרי בית נוספים. העותר 2, למשל, בן 43, גרוש ואב לילד בן 13. הוא ללא דיוור קבוע כבר קרוב לעשרים שנה, ובחלק מהזמן הוא נכנס ויוצא מבתי סוהר. העותר רואה עצמו חלק מהחברה ומעוניין לתרום לה, ואינו מבקש להיות עליה נטל. למרות היותו בן לאב שריצה עונשי מאסר שונים הוא שירת בצבא, אך לאחר מכן נחשד בטעות כאופנובנק בפרשה הידועה, ופרטיו נודעו ברבים, והוא נקלע למצוקה כלכלית קשה, חרף זיכוי. בחמש השנים האחרונות עבר הליך שיקום אך לא נמצא לו פתרון דיוור. בחורף האחרון שהה באזור הדולפינריום עד שנאלץ לעזוב אותו כי חש שם בסיכון, ולאחר מכן הצטרף למאהל המחאה לחודשי הקיץ. גם את המקלט של עמותת גגון שבו שהה תקופה מסוימת היה צריך לעזוב בשל אלימות מצד שוהים אחרים.
3. המשיבה היא האחראית לפעולות שנתקפות בעתירה זו כבלתי חוקיות, לקבלת ההחלטה לסלק את העותרים וחסרי בית נוספים משטחים ציבוריים, להחרים הם ציודם האישי והיא פועלת למימוש ההחלטה באמצעות הסיירת הירוקה של העירייה ומשטרת ישראל, היא המשיבה 2.

העובדות:

4. במסגרת המחאה החברתית הארצית הוקמו מספר מאהלי מחאה ברחבי העיר תל אביב, בשדרות ובגינות ציבוריות. במהלך המחאה התקבצו למאהלים, בין היתר, גם אנשים חסרי בית הסובלים ממצוקות כלכליות חריפות.
להרחבה על סוגיית חסרות הבית והמדיניות הקיימת כלפי חסרי הבית בישראל ר' :
דנה פריבך חפץ, גיל גן-מור, **אין כתובת – הפרת זכויות האדם של חסרי הבית בישראל** (דוח האגודה לזכויות האזרח בישראל והתוכנית למשפט ורווחה באוניברסיטת תל-אביב, 2009). הדוח נמצא באתר האגודה: www.acri.org.il/pdf/homeless.pdf.
- שמוליק שיינטוך, **חיים בשוליים – מדיניות כלפי אנשים חסרי בית בישראל**, בהזמנת האגף למחקר תכנון והכשרה במשרד הרווחה והשירותים החברתיים (2008), המחקר מצוי באתר משרד הרווחה: <http://www.molsa.gov.il/NR/rdonlyres/9CBF46BE-A0E9-482F-B5EC-E3D8C3AB1A07/7446/ShintochHomelesspolicy230908.pdf>.
5. בעקבות צווי הפינוי שהוצאו למאהלי המחאה בעיר, ולאחר שעתירות נגד הצווים נדחו, פונו ביום 3.10.11 חלק מהמאהלים, כאשר הציוד ששימש את מאהלי המחאה, לרבות האוהלים עצמם, פונה הן על ידי חברי המאהלים מרצון והן על ידי מפנים מטעם העירייה.
ר' ע"מ 6807/11 שפיר נ' חולדאי (מיום 25.9.11; עת"מ (ת"א) 18742-09-11 שפיר נ' חולדאי (מיום 18.9.11).

6. לאחר פינוי מאהלי המחאה נותרו ברחובות חסרי הבית שהתקבצו אליהם. אלה לנים מאז בשדרות, בכיכרות ובגינות הציבוריות ברחבי העיר. הם ישנים תחת כיפת השמיים, חלקם על מחצלות או קרטונים, וכל שיש באמתחתם הוא ציוד לינה (שמיכות, שקי שינה ומספר מועט של אוהלים), מעט ציוד אישי ובגדים. כמה מהפעילים החברתיים ממשיכים ללוות את חסרי הבית ולשמש עבורם קהילה. מעטים מהם לנים עמם בלילות תחת כיפת השמיים כדי לספק להם תמיכה ועזרה, ורוב הפעילים חוזרים ללון בבתיהם.
7. המשיבה לא הסתפקה בפינוי מאהלי המחאה שהוקמו ברחבי העיר, והיא פועלת מאז באופן יומיומי לגרש גם את חסרי הבית עצמם מרחובות מרכזיים, מכיכרות ומגינות ציבוריות ברחבי העיר, בלי להבחין בשינוי הנסיבות ובמצבם השונים של חסרי הבית משאר המוחים. מאז פונו המאהלים, מבצעת המשיבה באמצעות פקחים מטעמה ולעיתים בסיוע שוטרים, פעולות פינוי של חסרי בית ממקומות הפתוחים לציבור בעיר. פקחים מטעם המשיבה מתייצבים הן בשעות הלילה והן בשעות הבוקר המוקדמות במקומות שונים בעיר בהם לנים חסרי בית, דורשים מהם להתפנות, מאיימים עליהם כי יפנו בכוח ואף מחרימים מהם את מעט הציוד האישי שנמצא לצידם. במספר מקרים, חסרי בית שסירבו להתפנות אף נלקחו לתחנת המשטרה בתואנות של העלבת שוטר והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. חלקם שוחררו מהמעצר בתנאים מגבילים ועם צווי הרחקה.
8. נוכח האמור לעיל, חסרי הבית עוברים ממוקם למקום בתקווה למצוא מקום לשהות בו במהלך הלילה, אך בכל מקום שאליו הם מגיעים, מייד מתייצבים פקחי המשיבה ולעיתים גם שוטרים, בליווי משאית, אוסרים על האנשים להישאר ללון, מחרימים ציוד, מאיימים עליהם ומגרשים אותם.
9. דוגמא לכך היא פעולות הפינוי שמבצעת המשיבה בגינת לוינסקי מאז פונה המאהל, במטרה לגרש את חסרי הבית שישנים בגינה, אשר שימשה גם קודם למחאה כמקום שבו שהו חסרי בית. ביום שלישי, 4.10.11, לפנות בוקר הגיעו לגינת לוינסקי פקחים של הסיירת הירוקה של המשיבה, החלו להעיר בבעיטות קלות את חסרי הבית שישנו בגינה תחת כיפת השמיים, והודיעו להם כי עליהם לפנות את הגינה באופן מיידי. הפקחים איימו על חסרי הבית, כי ייקחו את מעט הציוד האישי שנותר להם ויזרקו אותו לאשפה, ואם בכל זאת הם יסרבו להתפנות יגיעו למקום שוטרי יס"מ ויפנו אותם בכוח. פקחי הסיירת הירוקה חזרו לגינה גם ביום רביעי וגם ביום חמישי שלאחר מכן, במטרה לגרש את חסרי הבית שישנו במקום. מספר שוטרים שהגיעו למקום סייעו לפקחים ואף עצרו חלק מהאנשים שסירבו להתפנות.
10. פעולות פינוי נוספות בוצעו כלפי חסרי בית באזור כיכר רבין. חסרי בית שגורשו מאזורים מרכזיים שונים בעיר ביקשו לשהות במהלך הלילה שבין יום רביעי, 5.10.11, ליום חמישי, 6.10.11, באזור כיכר רבין. כבר ביום חמישי לפנות בוקר הפעילה העירייה את הממטרות במדשאה שבכיכר, כך שהשמיכות והסדינים בהם התכסו חסרי הבית נרטבו. לאחר מכן, הגיעו למקום פקחים מהסיירת הירוקה בליווי שוטרים, ודרשו מהאנשים במקום להתפנות. בתיעוד מצולם של פעולת הפינוי נראים פקחים של הסיירת הירוקה בליווי שוטר, מפנים אנשים שישנו בכיכר רבין, ולוקחים בכוח את מעט הציוד האישי שהיה לצדם. ביום שישי, 7.10.11, הציבה העירייה שומר מטעמה שמנע לינה באזור כיכר רבין.

לתיעוד המצולם של פינוי חסרי הבית מכיכר רבין ראו :

http://www.youtube.com/watch?v=PxucECMYsMo&feature=player_embedded

11. לחסרי הבית שביקשו למחות על פינויים וטענו כי אין למשיבה סמכות לגרשם ממקום למקום, הסבירו הפקחים המפנים שאין התנגדות לאפשר לינה במקומות מסוימים בעיר, אבל אין אישור לחסרי הבית להתאסף וללון יחדיו באזורים מרכזיים בעיר וכי עליהם לחזור "כל אחד לחור שלו". עוד טענו הפקחים כי אמנם אין איסור על לינה בשטחים ציבוריים בעיר, אבל חל איסור על שימוש במזרונים ושמיכות לצורך כך.

12. בעקבות הדיווחים אודות פעולות פינוי בלתי חוקיות שמבצעת המשיבה נגד חסרי הבית, פנתה ביום 4.10.11 האגודה לזכויות האזרח למשיבות. האגודה לזכויות האזרח טענה כי מדובר בפעולות הנגועות בחוסר חוקיות ובחוסר סמכות חמורים, ודרשה מהמשיבות להורות על הפסקתן לאלתר.

העתק מכתב האגודה מיום 4.10.11 מצורף ומסומן ע/1.

13. משלא התקבל מענה מהמשיבות, והן המשיכו להטריד את חסרי הבית ולגרשם מכל מקום בעיר, פנתה האגודה לזכויות האזרח ליועץ המשפטי של המשיבה. במכתב שבה האגודה לזכויות האזרח והדגישה כי פעולות הפינוי שמבצעת המשיבה אינן חוקיות ונגועות בחוסר סמכות חמור, ודרשה מהיועץ המשפטי להורות בדחיפות על הפסקתן לאלתר.

העתק מכתב האגודה מיום 6.10.11 מצורף ומסומן ע/2.

14. עד למועד כתיבת עתירה זו לא התקבל מענה מהמשיבות או מהיועץ המשפטי של עיריית תל אביב. זאת, על אף מספר פניות טלפוניות מהאגודה לזכויות האזרח ללשכה המשפטית של עיריית תל אביב בניסיון לברר האם יש תשובה, תוך הבהרת דחיפות העניין. לאור העובדה שפעולות הפינוי וההתנכלות נמשכות ללא כל סמכות חוקית לכך, ובאין מענה מהמשיבות - נאלצים העותרים לפנות בדחיפות לבית המשפט.

פעולות המשיבות לוקות באי חוקיות

15. הטלת איסורים על חסרי בית לשהות במקומות ציבוריים, ללון תחת כיפת השמיים, לשהות בכיכרות או בשדרות עם אנשים נוספים, או החרמת ציוד לינה וציודם האישי להשגת מטרה זו - היא בלתי חוקית ומהווה התעמרות והתנכלות גרידא. זוהי פעולה נטולת סמכות, הפוגעת קשות בחירות ובכבוד. היא מגבילה את חופש התנועה של חסר הבית. כאשר עירייה מורה לאדם כי עליו להצטנף בפינת רחוב נידח, "לחזור כל אחד לחור שלו", היא רומסת את כבודו ואת האוטונומיה הבסיסית שלו, היא מעבירה לו מסר ברור כי הוא נחות ו"מטרד", וכי אינו חלק מהציבור, שהפארקים, הכיכרות והשדרות אמורים לשרת.

16. סילוק חסרי בית מכיכרות ושדרות בעיר עלול גם לדחוף את האנשים המוחלשים ביותר בחברה הישראלית, אנשים אשר בקיץ האחרון הרימו מעט את הראש, בחזרה לשוליים, ואולי זו כל מטרתה של הפעולה - רחוק מהעין רחוק מהלב. הכלה חברתית הינה אחד מכלי המדיניות המוכרים בהתערבות בונה עם אנשים חסרי בית. בעשותה את ההיפך, תוך נקיטה בוטה של הדרה חברתית, מועלת העירייה בתפקידה כמי שאמורה לסייע לאוכלוסייה זו. הסילוק עלול לפגוע ביכולתם לשמור על קשר שנוצר עם פעילים וחסרי בית אחרים, ולהעמידם בפני ברירת לינה במקומות בהם הם חשופים לסיכונים רבים יותר. תזכורת כאובה לכך ניתנה רק לפני שבועיים, עת נרצח באכזריות ולדימיר ספיבק, חסר בית מראשון לציון, וחברו הוכה נמרצות. על פי פרסומים בתקשורת הם שהו במבנה נטוש והוכו באכזריות על ידי ארבעה צעירים.

17. חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו קובע כי אין פוגעים בכבודו או בחירותו של אדם אלא בחוק, לתכלית ראויה ובמידה שאינה עולה על הנדרש. מכאן, שהוראה לשלול מאדם חסר בית את החירות להימצא במקום מסוים או ללון בו, או לסלקו בכפייה מרחוב מסוים לרחוב אחר, ובמיוחד תוך שימוש במעצר של מי שמתנגד לכך, מחייבת הסמכה מפורשת בחוק.
18. הסמכה כזו אינה בנמצא, ובכל מקרה לא הוצגה לעותרים עד מועד הגשת העתירה ומהדברים שנאמרו לעותרים על ידי המשיבות, דומה כי גם המשיבות מבינות שאין להן סמכות כזו, ולכן הן נוקטות בשיטות בריוניות של נטילת ציוד אישי, מעצרים והתנכלות יומיומית.
19. נדגיש, כי כשביקש המחוקק לתת סמכות לפינוי כפוי של אדם הוא עיגן אותה בחקיקה. חוק טיפול בחולי נפש, התשמ"א-1991, למשל, נותן כלי להתמודדות עם מצבים קיצוניים, שבהם ברור כי חסר הבית מסרב להתפנות בשל מחלת נפש, ובשל כך מסכן סיכון פיזי מיידי את חייו או את חיי אחרים. גם חוק זכויות החולה, התשנ"ו-1996 מאפשר מתן טיפול רפואי ללא הסכמת החולה בנסיבות של מצב חירום רפואי או כאשר נשקפת לחולה סכנה חמורה, והכול – בסייגים הקבועים בחוק.
- סעיפים 6-7 לחוק טיפול בחולי נפש, התשמ"א-1991; סעיף 15 לחוק זכויות החולה, התשנ"ו-1996.
20. אלא שבענייננו אין מדובר באחד מהמצבים הקיצוניים הללו שבהם מצא לנכון המחוקק לתת סמכות כה מרחיקת לכת לרשויות.
21. גם תקנון העבודה הסוציאלית (תע"ס), המהווה את נוהל העבודה הפנימי והמחייב של רשויות הרווחה, אינו מקנה סמכות לפנות בכפייה חסרי בית (המכונים ב"נוהל "דרי רחוב"). על פי הנוהל, על העובד הסוציאלי לרכוש את אמונו של חסר הבית ולהציע לו קורת גג זמנית, מזון וביגוד. אלא שאם חסר הבית אינו מעוניין להתפנות, יש להציע לו שתייה חמה וכריך, ובחורף, להציע שמיכה וביגוד חם (סעיף 5.1.4 לפרק 3.33 לתע"ס) רק אם חסר הבית נמצא בסיכון בריאותי מיידי יש להפנות את עניינו לפקיד הסעד כדי להפעיל את הפרוצדורה המיוחדת של החוקים המצוינים לעיל, שבהם ניתן לפנותו בכפייה מחמת מחלתו והסיכון הכרוך בה. אם לאורך זמן חסר הבית מסרב להצעות לטיפול יש להמשיך ולתמוך בו באמצעות מסגרות יום, ביגוד ושמיכות, בעיקר בחורף.
- העתק החלק הרלוונטי בתע"ס מצורף ומסומן ע/3.
22. גם בפקודת העיריות אין סמכות לאסור על אנשים חסרי בית ללון באזורים ציבוריים, וסמכותה של העירייה מתבטאת בהקמת שיכונים ובתי מחסה למי שזקוק.
23. הנה כי כן, אין הסמכה חוקית לפעולות המשיבות.
24. נדגיש, כי הסמכה כזאת נדרשת גם אם לתפישתה, העירייה מציעה פתרונות חלופיים סבירים, כמו מקלטי הלילה. תפיסה ראויה של זכויות אדם רואה בחיים תחת קורת גג נאותה זכות המוקנית לאדם עצמו ולא זכות של הכלל, ומכאן, שאין הכלל רשאי לכפות את מימוש הזכות על מי שאינו מעוניין בכך.
25. אכן, חסרי בית שאינם מעוניינים בפתרונות שמציעות להם הרשויות, הגם שיש לכך על פי רוב סיבות מוצדקות, עשויים לעורר תחושות קשות בקרב עובדי רווחה ובקרב הציבור; בעיקר כאשר מדובר בחסר בית שלן בתנאים שמסכנים את בריאותו, ובמיוחד בלילות החורף, שבהם מתעוררת סכנה של קפיאה. על כך יש להוסיף את הלחץ הציבורי שבו נתונות הרשויות "לעשות משהו" בעניין חסרי הבית, בין מצדם

של שוחרי טוב ובין מצד מי שרואה בחסרי הבית מטרד שיש להעלימו. לפיכך, מדי פעם עולות יוזמות לחקיקה, שתאפשר פינוי בכפייה של חסרי בית המסכנים את בריאותם – למקלט, לבית חולים או לבית חולים פסיכיאטרי.

ר' שיינטוך לעיל, בעמ' 16 וכן בעמ' 35, שם מוזכרת הצעת החוק למניעת סיכון ומתן טיפול לדרי רחוב, התשנ"ה-1995, שנגנזה בסופו של דבר.

26. הצעות מהסוג המוזכר לעיל לא הבשילו בסופו של דבר לחוק. ספק אם הצעות כאלו, לו היו הופכות לחוק, היו חוקתיות.

27. מעבר לנדרש, נוסף כי סמכות לפינוי כפוי של חסר בית מהרחוב היא גם לא רצויה. אף שהצעות אלו נולדו לעיתים מתוך רצון להגן על בריאותם של חסרי הבית, קיים חשש רב שחוקים מסוג זה ינוצלו ויורחבו כדי "לנקות" את הרחובות מחסרי הבית, שבעיני הציבור הינם מטרד, ומטרתם המקורית תשכח. כמו כן, הצעות לפינוי כפוי של חסרי בית מהרחובות נוטות להשתיק ולהחליף דיון בפתרונות איכותיים יותר, הדורשים, למשל, את שכלול מערך המקלטים ומסגרות הטיפול, מציאת פתרונות שמתאימים לקבוצות שונות וחשיבה על דרכים חדשות לקרב בין הרשויות לבין חסרי הבית.

28. מומחים רבים בתחום העבודה הסוציאלית סבורים כי פינוי בכפייה אינו בגדר מדיניות רצויה. שיינטוך מציין במחקרו, כי גם כאשר המוטיבציה לפינוי היא דאגה לטובתו של חסר הבית, ספק אם יש להפעיל כפייה. הוא מוסיף, כי אנשים שגרים בבתים נוטים לדעה שכל מחסה עדיף על חיים ברחוב, אך אנשים שחוו חסרות בית לא תמיד מסכימים עם קביעה זו, וכי עבור חלקם בתי מחסה נתפסים לעיתים כסביבה מאיימת.

ר' שיינטוך לעיל, בעמ' 16.

29. חלק מהעדויות בשטח מצביעות על כך שגם לדידן של המשיבות, אין להן סמכות להורות לחסרי הבית לזוז בכפייה למקום אחר מזה שבו הם לנים. לפי עדויות חלק מחסרי הבית, הפקחים והשוטרים הודו בפניהם כי אין בסמכותם לכפות עליהם להתפנות אך הם דורשים מהם לוותר על המזרון והשמיכה שעוטפת את גופם בלילות. על כך יש להוסיף מספר מעצרים ועיכובים והחרמת ציוד אישי. התנהלות זו אינה חוקית, ומעוררת חשש ממשי לשימוש בטקטיקות של התנכלות ובריונות לצורך מימוש מטרה בלתי ראויה, שאין דרך חוקית להשיגה.

30. כאמור, לא רק שאין מקור חוקי להורות לחסר בית לא להתעטף בשמיכה בלילות הקרים, אלא שהתע"ס מחייב את רשויות הרווחה של המשיבה לחלק שמיכות כאלו. יש פה יחס של איפה ואיפה ושרירות כלפי אותה קבוצה של חסרי בית, שכנגדה מפעילה המשיבה אמצעי פינוי, לעומת אחרים. נראה שכל חטאם של העותרים הוא רצונם ללון יחד עם עוד חסרי בית במקומות שהעירייה אינה מעוניינת לראותם בהם. אם היו מתבודדים להם לבדם בפינת רחוב אפלה באחת משכונות העוני של העיר, שכונות בהם התושבים רגילים לראות חסרי בית לנים ברחובות, אזי לא רק שלא היו נתקלים בהתנכלות אלא אף היו זכאים לקבל שמיכה ללילות הקרים. גם אם היו לנים יחד באזור תעשייה נידח, נראה שלא היו נתקלים בהתנגדות. אלא שבעניינו ביקשו חסרי הבית ללון בחדרות וברחובות המרכזיים, ולשמור על קשר עם פעילים חברתיים המסייעים להם, וזה כנראה נתפש על ידי המשיבות כמטרד ואיום. מובן כי שיקול זה

הוא שיקול זר ומפלה, שאין בינו לבין דאגה כנה לחסרי הבית דבר. הנה כי כן, המשיבות פועלות בחוסר סמכות.

31. למען הזהירות, ככל שהמשיבות יציגו מקור סמכות שלדעתן מקנה להן כוח לפנות בכפייה חסרי בית מרחובות וככרות העיר, יבקשו העותרים לשמור על זכותם להרחיב את טענותיהם, לרבות הטענה כי סמכות זו מופעלת בצורה בלתי סבירה ובלתי מידתית ושלא לתכלית ראויה מהטעמים האמורים לעיל. **לאור האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להורות כמבוקש בראש העתירה ובקשה המצורפת לצו הביניים.**

11 באוקטובר, 2011

גיל גן-מור, עו"ד

נירה שלו, עו"ד

ב"כ העותרים